Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôнъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатаний вôльни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 223 | Нинѣ: гр. Іеротея см. рим. Брун. | Завтра: гр. Харитіны рим. Луцины | Недѣля 4 (16) жовтня 1892. | Всхôдъ сонця 6 г 23 м.; захôдъ 5 г. 7 м. Барем. 763 терм + 12·5° + 7·4°. | Рôкъ II.

Спôльни Делеґаціи.

Поясненя ґр. Кальнокого.

Въ комісіи буджетовôй угорскои Делеґаціѣ пояснявъ ґр. Кальнокій знову справу заграничнои політики. Міністеръ подякувавъ насампередъ референтови и членамъ Делеґаціѣ за ихъ прихильнôсть и зазначивъ, що трудно для него сказати щось иншого якъ то, що сказавъ вже въ австрійскôй Делеґаціи, коли его поясненя немають навкучити. Говорити заедно, що миръ забезпеченый, можна зробити зъ того фразу, котра не була бы въ силѣ скрѣпити вѣру въ удержане мира.

Що до тридержавного союза, то не дасть ся заперечити, що вôнъ есть предметомъ ворогованя не зъ однои стороны. Вôнъ (міністеръ) може лишь то ще разъ сказати, що поза тымъ союзомъ нема нѣчого укрытого; есть то союзъ ясный зъ цѣлею обороны, для забезпеченя державъ, котри беруть въ нѣмъ участь. Правда, що зъ початку дались були почути неодни сумнѣвы, чи нинѣшный союзъ заключено выключно лишь въ цѣляхъ забезпеченя мира. Нинѣ ти сумнѣвы щезли майже зовсѣмъ. Наше населене набрало при бôльшаючôмъ успокоеню того переконаня, що пôдъ охороною того союза розвôй многихъ его матеріяльныхъ интересôвъ може мимо деякихъ непевностей поступати спокôйно и успѣшно. Міністеръ переконаный, що той союзъ и въ будучности покажесь добрымъ и вôдповѣднымъ нашимъ интересамъ. Правда, що союзъ, котрый мае десятки лѣтъ тревати, не може на передъ поробити якись заряджея на всѣ можливи выпадки въ будучности, але обставина, що участники того союза стоять въ дружнôмъ порозумѣню зъ собою, що вѣрно держать ся его духа, що вжили ся зовсѣмъ въ него, есть чинникомъ, на котрый треба зважати у всѣхъ выпадкахъ, яки можуть настати. Длятого отже може глядѣти зъ спокоемъ и повнымъ довѣремъ въ будучнôсть.

Що до пытаня, яке пôдпѣсъ дел. Апоній, чи можна сподѣвати ся, що наши вôдносины до Анґліѣ и другихъ державъ будуть и дальше добри, то може міністеръ лишь то сказати, що вôнъ мае на то надѣю, бо ти дальше добри вôдносины лежать не лишь въ нашôмъ интересѣ, але й такожь въ интересѣ другихъ участникôвъ. Правда, що міністеръ не може сказати щось певного о другôй державѣ, але пôсля того, якъ вôнъ знае вôдносины, и пôсля способу, въ якій глядить нарôдъ въ Анґліи на еѣ дотеперѣшну політику заграничну, есть оправдана пôдстава сподѣвати ся, що новый міністеръ справъ заграничныхъ въ Анґліи, котрый вже мавъ разъ нагоду продовжати анґлійску політику заграничну межи двома правительствами Торисôвъ, и теперь въ загальныхъ чертахъ буде еѣ держати ся. Такій есть поглядъ ґр. Кальнокого, хочь вôнъ, розумѣе ся, не може ручити за нѣяке чуже правительство.

Що до Сербіѣ, то міністеръ бажавъ бы дуже того, шобы тамъ настали разъ стали вôдносины. Що же до теперѣшного правительства сербского, то міністеръ не мае вѣ найменшои причины побоювати ся, що наши дотеперѣшни вôдносины до сеи сусѣдной державы въ чôмъ небудь бы погôршили ся; скорше мае вôнъ пôдставу сподѣвати ся противного.

Справа румуньска, котру дел. Апоній порушивъ, есть дуже делікатнои натуры. Нема нѣякого сумнѣву, що король румуньскій и его правительство старають ся занимати супротивъ насъ зовсѣмъ коректне становище. Але то не завсѣгды легко выступити противъ національныхъ стремлень, а коли у сусѣда стане ся щось, що насъ мусить немило дôткнути, то треба холодно-кровно розважити, що лѣпше, чи наробити зъ того богато крику, чи поминути мовчки, по чôмъ все само зъ себе щезне. Выпадокъ, про якій згадувавъ дел. Апоній, о румуньскôмъ товариствѣ культурнôмъ не звѣстный міністрови; за то довѣдавъ ся вôнъ про инши выпадки, въ справѣ котрыхъ заразъ вôдносивъ ся до правительства румуньского и небезуспѣшно На жаль сами наши пôддани роблять намъ за границею ти неприемности.

Въ справѣ дипльоматичнои ноты россійскои въ Константинополи мусить міністеръ насампередъ то запримѣтити, що тутъ не розходить ся о офіціяльну ноту, лишь о депешу выслану россійскимъ правительствомъ свому репрезентантови, котрый показавъ еѣ Портѣ. Правда, що то лишь мала рôвница, але все таки рôзница, бо есть то лишь довѣрочне повѣдомлене межи двома правительствами Такихъ депешь не предкладае ся офіціяльно другимъ правительствамъ, тожь и нашъ урядъ заграничный не дôставъ о нѣй вѣсти Нема отже причины давати въ сѣй справѣ якои вôдповѣди, тымъ бôльше, що и Порта ще не вôдповѣла на ту депешу. Щобы мы въ сѣй справѣ давали Портѣ яки

4

Сватане.

(Сельскій образокъ).

Зъ ческого — Кар. Светлѣ (Иванны Мужаковои).

(Дальше.)

И вже стара Бульбиха не пытае, чи Целька хоче еѣ слухати, чи нѣ; чи дбае о еѣ раду, чи не дбае; сѣдае собѣ на травѣ, садовить дѣвчину коло себе и такъ зачинае:

— Ну, правда, була и я такожь молодою та свѣжою, якъ ягода, зовсѣмъ така, якъ ты. Твôй батько повиненъ то добре тямити, бо служивъ панотцеви при нашôмъ вѣнчаню. И выхована була я добре, зовсѣмъ такъ, якъ ты; я вмѣла сотки молитвъ на память и всѣ побожни пѣснѣ та літаніи, кôлько ихъ е на свѣтѣ. Хотѣвъ мене оденъ Матвѣй Кисѣль брати и я его такожь хотѣла. На що менѣ вôдпекувати ся? Таже то нѣчо злого. Якъ бы то було противъ волѣ Божои, то бы панотцѣ людей не вѣнчали. А хтожь повиненъ знати, чи такъ мае бути, чи нѣ, якъ не они? Таже Папа римскій три разы до року розмавляе зъ Исусомъ Христомъ, то певно Єго добре о то выпытавъ. Але якъ лише Матвѣй зачавъ ходити за мною, я ему сказала заразъ, що не маю нѣчого бôльше, лише бочку сушенои лупины зъ бульбы; якъ того мало для него, то най вôдчѣпить ся вôдъ мене. А вôнъ каже менѣ: „Я тебе о то не пытаю, що ты маешь, а чого не маешь. Тобѣ не буде на нѣчôмъ збувати, вже въ тôмъ моя голова" — и такъ менѣ говоривъ доти, доки не сказали ему, що за него пôшла бы дѣвчина, котра въ посагу мала дôстати яловку. Вôдъ тои поры анѣ не глянувъ на мене и переставъ до насъ ходити. Не дала я того по собѣ передъ людьми пôзнати, та якъ нѣхто мене не видѣвъ, то я робила те саме, що ты теперь. Зъ того плачу и гризоты прийшла на мене така слабôсть, що всѣ думали: ого, вже по нѣй! Бѣжить мати по гуслярку — бо то була дуже мудра жѣнка, зовсѣмъ якъ твоя мати. Не мала для своеи доньки тôлько, щобы було чимъ палець овинути; до того дѣвчина була така погана, що всѣ дѣвчата зъ неи смѣяли ся, а хлопцѣ втѣкали вôдъ неи, а таки выдала еѣ за найбôльшого богача въ околици Люде десь выкрыли, що въ Великій Четверъ вложила жабу до дѣравого горшка и закопала въ муравлиско; на другій рôкъ въ великій четверъ выкопала горнець и дала зъ него донцѣ гачокъ зъ жабы. Коли дѣвчина на Великдень выходила зô службы божои, завадила нимъ о богача — то бувъ мельникъ — завадила о лѣве плече и хто бы сказавъ, що то правда?— зъ того часу вôнъ мусѣвъ еѣ хотѣти и она ему выдала ся найгарнѣйшою въ свѣтѣ.

То мати давай просити тую жѣнку, абы и менѣ щось порадила, тôлько нѣчого такого, щобы души могло пошкодити. И она менѣ порадила пôти до сповѣди та причастя, а вôдъ паламаря купити двѣ свѣчки воскови, запалити ихъ въ грубшôмъ кôнци, а тоншимъ прилѣпити передъ образъ Матери Божои. При тôмъ — каже — змовь три разы по три „Богородице Дѣво" и за кождымъ разомъ повтори: „Ти свѣчки воскови, Богородице Дѣво, даю въ жертву на утихомирене моеѣ душѣ; чого Ты хочешь на небѣ и на земли, того хоче такожь и Богъ Отець, Богъ Сынъ и Богъ Духъ святый." Зробила я все такъ, якъ менѣ казала, сповѣдала ся, запалила свѣчки передъ Матерію Божою и що ты скажешь? — ледви вымовила я послѣдни слова, знемôгъ мене сонъ. При вôвтари заснула я въ перше по стôлько безсонныхъ и переплаканыхъ ночахъ. Паламарь думавъ, що я якійсь обѣтъ сповняю, и давъ менѣ спокôй, поки не задзвонили на полудне. И подумай собѣ: якъ тôльки отворила я очи, чую, весь жаль мовь рукою вôднявъ, легко менѣ якъ давнѣйше, мовь птичцѣ, нѣчо вже не тяжить менѣ на серци. Тогды мôгъ собѣ Матвѣй смѣло переходити коло мене зô своею судженою, а я була бы зъ того лише смѣяла ся. Дивувала ся я сама собѣ, якъ могла я его такъ дуже полюбити, що ажь занедужала зъ того. И небавомъ потôмъ пôшла я за свого чоловѣка, а Матвѣй и на думку не прийшовъ менѣ. Зъ чоловѣкомъ моимъ було менѣ дуже добре на свѣтѣ и незле поводило ся менѣ зъ нимъ. За тую бочку лупины дôстала я въ дворѣ маленьку козу. Обое працювали мы, потôмъ добре еѣ продали и купили собѣ порядну хату, де теперь, знаешь, сиджу у доньки, поки Богъ вѣка судивъ менѣ.

Целька не слухала вже давно старухи

поясненя, не було потребы, бо тамъ знають дуже добре нашѣ погляды на болгарску справу. Мы радили завсѣгды и Туреччинѣ и Болгаріи, щобы они у власнôмъ интересѣ якъ найлѣпше до себе вôдносили ся. Доки султанъ буде прихильный для Болгаріѣ, то нема сумнѣву, що дружнѣ вôдносины Порты до Болгаріѣ остануть ся на довго. Мѣшати ся до такихъ дипльоматичныхъ переписокъ, мае двѣ стороны; ноты писати легко, але тогды якъ разъ справу роздуе ся и не доведе ся до нѣчого. Що другѣ державы въ сѣй справѣ зробили, міністеръ не знае; але вôнъ не думае, щобы они хотѣли мѣшати ся въ сю перепску межи Россіею а Туреччиною.

Зъ рускихъ товариствъ.

(Конець).

Въ доповненю справозданя изъ загальныхъ зборôвъ товариства „Шкôльна помôчь“ у Львовѣ подаемо ще отсѣ важнѣйшѣ справы: Секретарь товариства о. Навроцкій пôднѣсъ ще въ своѣмъ справозданю, що проф. Ом. Партицкій жертвувавъ для товариства книжки первѣстноѣ вартости 124 70 зр., а Ставропигійскій институтъ жертвувавъ якъ що року книжокъ шкôльныхъ въ цѣнѣ 80 зр.

Що до кольоній вакацiйныхъ, зголосило ся дуже мало добродѣѣвъ, котрѣ заявили охоту взяти до себе дѣти шкôльнѣ на часъ лѣтныхъ ферій. Вп. о. Чумакъ зъ Озеранки взявъ до себе одну ученицю IV. клясы школы вправъ, а п. Якôвъ Лукіяновичъ, почтмайстеръ зъ Городницѣ двѣ учениць зъ III. клясы школы им. М. Шашкевича. — Якійсь священикъ не вôдобравъ въ Выдѣлѣ краевôмъ належноѣ ему квоты 22·85 зр., а Выдѣлъ краевый жертвувавъ еѣ въ хосенъ „Шкôльноѣ Помочи“. Панѣ Ольга Петрушевичева зъ Полового дарувала 7 штукъ одежи, а панѣ Евгенія Барвѣньска 2 суконки и забавки дѣточѣ.

Выдѣлъ рѣшивъ, коли засноване школы жѣночои зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ стало дѣломъ довершенымъ, розширити по мысли статута свою дѣяльность такожъ и на сю школу. Щобы придбати якъ найбôльше фондôвъ, выдѣлъ робивъ всякѣ можливѣ заходы и такъ: выславъ депутацію до Е. Е. Митрополита, а вôнъ зволивъ приняти наше товариство пôдъ свôй покровъ и поручивъ помѣстити вôдозву въ „Епарх. Вѣдомостяхъ“ и въ „Душпастыри“. Такъ само удавъ ся выдѣлъ до прочихъ двохъ ординаріятôвъ зъ такимъ самымъ прошенямъ и успѣхомъ. Такожь печатавъ вôдозву въ часописахъ, а вôдбитки въ нихъ розославъ до многихъ добродѣѣвъ молодежи шкôльноѣ въ цѣлôмъ краю и до выдѣлôвъ Радъ повѣтовыхъ всхôдноѣ Галичины. Выдѣлъ рѣшивъ упросити Вп. о. капеляна митрополичого, щобы зволивъ при визитаціи каноніч́нôй въ деканатѣ холоѣвскôмъ збирати на лісту товариства датки на Шкôльну помôчь. Се принесло 21 50 зр. Дальше выдѣлъ справивъ три новѣ пушки, а всѣ розмѣстивъ въ той способъ: 1) въ Бесѣдѣ, 2) въ Рускôмъ касинѣ, 3) въ комнатѣ до снѣданъ Народноѣ Торговлѣ, 4) въ дирекціи Народноѣ Торговлѣ, 5) въ книгарни Ставропигійского института и 6) въ переплетничôмъ заведеню п. М. Спожарского.

Справоздане касіера п. К. Паньковского за рôкъ 1891/2 выказало:

Приходы: Зъ переносу зъ попередного року 91·28 зр.; каса ощадности 100 зр.; зворотъ за зошиты 2·50 зр.; зворотъ за книжки 3 41 зр.; зъ скарбонъ 16·45 зр; зъ выдѣлу краевого 22·85 зр.; вôдсотки зъ фундаціи Коссака 40 21 зр.; датки добродѣѣвъ 145.02 зр.; вкладки членьскѣ 237 00 зр. Разомъ 658.72 зр.

Розходы: На чоботы 146·65 зр.; на убраня и роботы ручнѣ 323·33 зр.; на кольоніи вакацiйнѣ 10 74 зр.; за книжки и зошиты 118·22 зр.; слузѣ 5 зр.; на почту и канцелярію 7·51 зр. Разомъ 611·45 зр.

Вôдтягнувши розходы вôдъ доходôвъ, остало до переносу 37·27 зр.

Въ дальшôй дискусіи забиравъ голосъ о. Чапельскій и запытувавъ, чи и о скôлько выдѣлъ опѣкуе ся школою им. Шашкевича, до котроѣ вписало ся лишь 87 дѣтей. Выдѣлъ пояснивъ, що причиною малоѣ фреквенціѣ сеѣ школы було еѣ перенесене на инше мѣсце а вôдтакъ, що школа не мае доси катихита, бо о. Гоцкій лежить недужій, а такъ само недужій директоръ и одна учителька. — П. Лаврôвскій емерит. комісарь зъ Львова поставивъ внесене, щобы выдѣлъ въ справѣ кольоній вакацiйныхъ выдавъ вôдозву до руского жѣноцтва и оголосивъ еѣ въ часописяхъ а крôмъ того выславъ еѣ ще й до поодинокихъ осôбъ та пôднѣсъ ще справу корпусôвъ вакацiйныхъ.

Вкôнци приступлено до выбору нового выдѣлу и въ складъ его вôйшли: Гр. Врецьона, учитель школы вправъ; И. Гамота, учитель школы им. М. Шашкевича; В. Лаврôвскій, емерит. комісарь; о. Вас. Навроцкій, катихитъ шкôлъ мѣскихъ; о. Ив. Редкевичь, а яко заступники о. Ол. Стефановичъ, катихитъ учит. семинаріи и панна Домбчевска, учителька школы вправъ.

Переглядъ політичный.

Въ буджетовôй комісіи угорскоѣ Делеґаціѣ заявивъ дел. Дюрковичъ яко представитель Хорватіѣ и Славоніѣ, що оба тѣ краѣ годять ся на тридержавный союзъ и не бажають того, щобы Австро-Угорщина прилучалась до якоись иншоѣ державы, може до Россіѣ. — Въ буджетовôй комісіи австрійскоѣ Делеґаціѣ сказавъ знову дел. Промберъ, що Морава не хоче нѣчого и чути о зависимости вôдъ Чехъ. — На полѣпшене харчу для войска мае ся вставити въ слѣдуючôмъ буджетѣ вôдповѣдна сума.

Пôсля вѣденьскихъ ґазетъ мае бути Рада державна скликана безпосередно по засѣданяхъ спôльныхъ делеґацій позаякъ міністеръ фінансôвъ кладе велику вагу на то, щобы ще передъ Новымъ рокомъ бувъ ухваленый прелімінарь державный.

Новинки.

Львôвъ дня 15 жовтня.

— **Именованя и перенесеня.** П. Намѣстникъ покликавъ радника будôвництва Ивана Матулю зъ Кракова до ц. к. Намѣстництва, перенѣсъ ц. к. инжинера Віктора Брониковского зъ Стрыя до Жовкви, а практиканта будôвництва Адама Мовдиневича зъ Залѣщикъ до Стрыя, концеиста Намѣстництва Антона Барбацкого зъ Горлиць до Борщева; именувавъ Маріяна Орѣховского, Леопольда recte Лейвора Уріха и Войтѣха Целенкевича ц. к. ветеринарями, призначивши Орѣховского до Пільзна Уріха до Косова, а Целенкевича до Теребовлѣ; дальше именувавъ ветеринарѣвъ Йосифа Вендриховского и Герша Тлумака оглядачами, призначивши Вендриховского до Освѣтима а Тлумака на стацію въ Пôдволочискахъ; перенѣсъ ветеринаря Сильв. Кручковского зъ Пільзна до Бôбрки, Германа Сіґаля зъ Теребовлѣ до Бережанъ, Осипа Луцкого зъ Бôбрки до Дрогобича, Меч. Городецкого зъ Гусятина до Лѣска и Каз. Рудковского зъ Лѣска до Гусятина. П. Намѣстникъ именувавъ канцеліста Рудольфа Дерфлєра провізоричнымъ офіціяломъ Намѣстництва, а судового канцеліста въ Журавнѣ Юліяна Кульчицкого канцелістомъ Намѣстництва зъ призначенемъ до Коросна; а перенѣсъ секретаря пов. Кароля Голимунтовича зъ Коросна до староства львôвского.

— **Ц. к. краева Рада шкôльна** ухвалила дня 12 с. м. установити для выдѣловоѣ школы женьскоѣ и обохъ мужескихъ народныхъ окремого учителя жидôвскоѣ религіи; заложити школу въ Семенôвцѣ, въ повѣтѣ городеньскôмъ; именувати Марка Зінґера учителемъ мойсеевоѣ религіи при 7 клясовôй женьскôй школѣ въ Самборѣ,

---

и задумала ся надъ еѣ доброю радою. То певно сама Мати Божа привела еѣ тоѣ хвилѣ, коли Цельцѣ було найсмутнѣйше, абы сказати ѣй, якъ скинути зъ серця тягарь та позбути ся гризоты. Справдѣ, се якесь провидѣне высше! Она зробить все, що небо радить ѣй устами староѣ Бульбихи и то ще сего таки тыжня, заразъ по вѣнчаню Веронки, жертвуе двѣ свѣчки восковѣ на утихомирене душѣ.... тай буде по всѣмъ.

— А що пораблюють тато и мама? — пытае дальше старушка. — Ну, вжежь якійсь клопôтъ мають на головѣ, якъ же безъ того бути? Ты не боишь ся сегорôчноѣ зимы? Я якъ подумаю о нѣй, то ажь страхъ мене бере. Теперь де глянешь, гукъ грибôвъ по лѣсѣ; а потôмъ буде заметѣль и страшнѣ морозы, ажь людямъ кости будуть трѣщати. Поздоровь вôдъ мене тата, маму, а особливо маму, най же тамъ коли загляне до насъ, чуешь? А дежь ты зъ своими думками?

— Ей, нѣгде.... я не думаю нѣчого.... Мати прийде небавомъ, прийде, якъ ѣй скажу, що вы радѣ зъ нею видѣти ся.

— Справдѣ, я рада зъ нею видѣти ся и най она не боить ся, що буде мому зятеви не въ ладъ; вôнъ любить, коли хто про мене памятае. Вôдъ часу, якъ я вôдступила ему хату, ще на мене криво не подививъ ся. Добрый бувъ бы хлопчиско, нема що казати, якъ бы на такій гуляй-вѣтеръ. Все що зробить, то слабо, а що направить, то лишь до половины. Коли я ему дорѣкаю, що то до нѣчого, що вôнъ зробивъ, то вôнъ каже: „Дайте спокôй, то и такъ добре, таже зъ того нѣхто не буде стрѣляти!“ Донька моя такожь незла, та не така запопадлива, якъ я була. Ѣй бы новыхъ строѣвъ що свята и чоловѣка хотѣло бы ся ѣй прибрати. Я кажу ѣй: Добра господиня не кладе анѣ въ себе, анѣ на себе — а она за те хмарить ся. На що мы зôйшли бы, мы старѣ господинѣ, якъ бы хотѣли такъ робити, якъ тѣ молодѣ теперь, — що бы то свѣтъ про насъ сказавъ? За моихъ молодыхъ лѣтъ все вважали грѣхомъ таку панскôсть, на головѣ носили мы лише бѣлѣ хусты, люде не малювали дома анѣ вôконъ нѣ нѣчого, бояли ся тымъ Бога образити. Хто пѣкъ тѣсто три разы до року, то бувъ щасливый. Ѣли лише рѣпу и кашу, а дѣти, якъ ишли до школы, то доставали лишь кусень сира, але за то у всѣхъ горахъ мали мы лишь одного жебрака. Де вôнъ прийшовъ, доставъ сирватки и живъ нею; мавъ сто лѣтъ безъ двохъ, якъ померъ, и я була на его похоронѣ.... Та я тебе задержую; дежь ты справдѣ йдешь?

— Иду просити дружбу на весѣле, бо завтра Веронка Адамôвна раптомъ замужь иде.

— Казали менѣ о тôмъ нашѣ, якъ въ церкви прийшли. Чую, порядна то дѣвчина и вôнъ такожь. Певно лѣпше будуть жити зъ собою, якъ перше подруже.

— О, певно. Воронка не така цѣкава, якъ Ева, а еѣ чоловѣкъ не буде такій послушный жѣнцѣ, якъ Адамъ.

— Я про тыхъ зовсѣмъ не говорю, то ще не було подруже, якъ належить ся. Першимъ христіяньскимъ подружемъ були св. Якимъ и св. Анна. Тôлько не жили они въ згодѣ зъ собою, такъ стоить въ книжцѣ до молитвы.

— А щожь тамъ такѣ великѣ святѣ мали межи собою?

— Розумѣе ся, перечили ся о якусь святу рѣчь, а не о що будь; але таки, о що имъ пôшло, о тôмъ въ книжцѣ не стоить. А я бы дуже хотѣла то знати. Ну, пôду собѣ вже зъ Богомъ, а якъ мати выбере ся до насъ, то прийди и ты зъ нею. Сего року у насъ грушокъ, що ажь гиле ломить ся.

И розôйшли ся. Старуха поштильгукала молити ся пôдъ хрестъ, а дружка пôшла за своею орудкою.

Якѣ тѣ днѣ теперь короткѣ; що йно вечѣрня минула, а вже нôчь. Коли Целька схоче свою орудку полагодити такъ, якъ треба, ще за дня, то мусить спѣшити ся; сонце вже на заходѣ. Щасте, що вже недалеко, столярѣвъ дôмъ заразъ першѣй въ селѣ, вже видко его. Перейде луку и вже буде у ворôтъ огороду.

Хочь Целька прирѣкае собѣ, що зробить такъ, якъ стара Бульбиха, коли вже Матвѣй покинувъ еѣ, а она не могла собѣ выбити его зъ головы, то таки дивить ся уважно на луку, чи не побачить де чотирохлистноѣ конюшины. Господи! не одна, а цѣлый корчикъ сторчить ось надъ самою дорогою. Вже

Теодора Турчана учителемъ въ Гайворонцѣ, Осипа Плешкевича въ Гребеннôмъ, Марію Ґуставову въ селѣ Любичи, Франца Ліндвера директоромъ женьскои школы выдѣловои въ Коломыи, Тому Блашкевича учителемъ въ Бережанахъ на Адамôвцѣ, Осипа Бѣлявского на передмѣстю мѣстечко въ Бережанахъ, Василя Стеткевича сталымъ управителемъ въ Чернятинѣ. Крôмъ того признала ц. к. кр. Рада шкôльна директорови Едвардови Харкевичеви другий пятилѣтный додатокъ.

— **Вôдчиты для женщинъ,** устроюванй заходомъ „Руского Товариства Педагогічного“ у Львовѣ, розпочинають ся на ново въ недѣлю дня 16 жовтня въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“. Сеи недѣлѣ о годинѣ 4ôй въ полудня буде читати зъ исторіи рускои літературы проф. рускои ґімназіи п. Володимиръ Коцовскій.

— **Новй уряды почтовй.** Дня 16 жовтня отворить ся у Львовѣ коло дому Инвалідôвъ новый філіяльный урядъ почтовый пôдъ назвою: „Львôвъ, філія VII“. Урядъ сей буде приймати всякй посылки почтовй и буде выдавати листы для тыхъ урядôвъ войсковыхъ и цивільныхъ, котрй сего зажадають вôдъ головного уряду почтового. Зъ посылокъ для публики буде сей урядъ выдавати лише ґазеты и кореспонденціи poste restante. Фрахты будуть приймати ся лише до ваги 2 клґ. — Дня 17 жовтня отворить ся новый урядъ почтовый на зелѣзничôмъ двôрци въ Глѣбовичахъ великихъ, повѣта бобрецкого, зô звычайнымъ кругомъ дѣланя. Округъ доручень сего уряду будуть становити громады и обшары двôрскй: Глѣбовичѣ великй, Волощина, Ольховичѣ, Лопушна зъ Мельниками, Суходôлъ зъ Гутою суходôльскою и Пôднебôвкою, обшаръ двôрскій Пôдмонастиръ громада Гутиско.

— **Духовна місія.** Дня 15 сего мѣсяця въ суботу розпочинаєсь місія духовна въ Лисиничахъ коло Львова и тревати буде чотири днѣ т. є. 16, 17, 18 и 19-го а скôнчить ся 20-го въ четверъ. Проповѣдати будуть Василіяне оо. Єремія Ломницкій и Малицкій.

— **Зъ салѣ судовои.** Онуфрія Леськова, що убивъ Ив. Ломагу — о чôмъ мы вчера доносили — засудивъ трибуналъ на три роки вязницѣ. — Вчера зачала ся розправа противъ Павлины Штіберъ, обжалованои о те, що забила дитину. Дня 10 липня слуга Марія Тарнавска побачила, якъ якась жѣнка за рогаткою городецкою у Львовѣ, щось закопувала до землѣ. Жѣнка тая утекла, а Тарнавска найшла въ земли ще живу дитину, котра ажь у шпитали померла, бо земля занадто придусила єѣ. Павлину Штіберъ зловлено и она признала ся до вины, лише каже, що она мала до того важну причину.

— **Торговцѣ дѣвчатъ.** Тому кôлька мѣсяцѣвъ щезла була зô Львова донька столяря Лерера. Отже передвчера батько єѣ давъ знати поліціи, що донька єго находить ся въ Константинополи, де єѣ завезли несовѣстнй торговцѣ дѣвчатъ.

— **Малины въ осени.** На ринку львôвскôмъ стали продавати малины, зôбранй въ Бруховичахъ коло Львова.

— **Въ Печенѣжинѣ** воюють динамітомъ, коли вѣрити вѣсти Gazet'ы kołom. Въ середу именно кинувъ хтось коминомъ до дому бурмістра тамошного п. Ґесля набôй динамітовый, котрый експльодувавъ, розваливъ пѣчь и ушкодивъ урядженє. Подôбный, але ще сильнѣйшій патронъ динамітовый пôдложено въ домѣ свояка бурмістра. На щастє той патронъ не выбухъ. Слѣдство веде ся.

— **Огнѣ.** Въ Пикулицяхъ пôдъ Перемышлемъ згорѣло пять загородъ селяньскихъ, а на Перекопанôй фôльварокъ капітана въ пенсіи Бубничка. На Буковинѣ згорѣвъ фôльварокъ Милиця, власнôсть Богосевича. Шкода 200.000 зр. Въ Коломыи згорѣли чотири домы муровачй середъ мѣста.

— **Пошести.** Въ турчаньскôмъ повѣтѣ панує вже вôдъ довшого часу червôнка и десяткує людей. Червôнка прокинула ся зъ недостачѣ здоровои ѣды. Овесъ сего року въ горахъ не дописавъ, то люде не мають хлѣба, а бараболѣ хочь и добре удали ся, гниють. Селяне боять ся, щобы не остали въ зимѣ безъ нѣякои поживы, и щадять здоровй бараболѣ, а ѣдять гнилй, теруть ихъ на терку та варять зъ нихъ галушки.

— **У покутного писаря** Салька Фаха въ Щирци зробивъ тамошный судья повѣтовый ревізію въ помешканю и знайшовъ тамъ цѣлу канцелярію адвокатску, зъ котрои забравъ множество актôвъ до суду. Фахъ державъ собѣ до помочи ажь трохъ помôчниковъ, „депендентôвъ“, зъ котрыхъ кождый мавъ свôй окремый фахъ: оденъ займавъ ся лишь „баґательками“, другий т. зв. „справами пысковыми“ а третый справами табулярными. Кобы то такй ревізіи роблено и де инде, а може стало бы менше тыхъ злыхъ духôвъ, що намавляють людей до процесôвъ а вôдтакъ ихъ ще й вызыскують!

— **Бѣдна, що встыдалась жебрати.** Дня 12 с. м. наказала була поліція въ Гамбурзѣ мешканцямъ одного дому заразъ выносити ся зъ него, бо тамъ було страшенне нехлюйство и треба було цѣлый дôмъ десінфекціонувати. Въ однôй дуже нехлюйнôй хатинѣ въ тôмъ домѣ жила такожь одна „бѣдна“ жѣнка, котра „встыдалась“ жебрати и для того доставала вôдъ мѣста запомогу. Колижь служба санітарна забралась очищувати хату „встыдливои“ жѣнки, знайшла въ однôмъ кутику схованй въ шматки грошѣ; показало ся, що тыхъ грошей було не менше лишь пѣстьдесять тысячѣвъ марокъ або 36.000 зр. на нашй грошѣ.

— **Спôльники розбôйника Семередіого.** Здаєсь, що вѣденьскôй поліціи удало ся вже выслѣдити спôльникôвъ розбôйника Семередіого, котрый, якъ звѣстно, нападавъ на вѣденьскихъ годинникарѣвъ и золотарѣвъ. Оденъ зъ нихъ называєсь Лазаръ Тірнаверъ, лѣтъ 19, волоцюга, караный вже давнѣйше, а другій Францъ Веселі. Тірнавера вже арештовано. Вôнъ старавъ ся при протоколѣ доказати, що дня 16 вересня, коли то Семередій напавъ бувъ на склепъ Штоллього и тамъ побивъ Ляммеля, не бувъ у Вѣдни, що тогды бувъ въ дорозѣ, але доказъ єму не удавъ ся. Поліція вѣденьска показувала фотоґрафія обохъ тыхъ спôльникôвъ Семередіого сусѣдамъ Штоллього и всѣ они признали, що то тй самй люде, що крутили ся пôдъ ту пору коло склепу Штоллього, коли тамъ ставъ ся розбôй. Веселіого однакожь ще не зловлено.

— **Дивна пригода.** Професоръ Пані въ Парижи розповѣвъ на засѣданю товариства лѣкарского про оденъ случай дуже дивнои глухоты. Вôнъ лѣчить одного 50-лѣтного чоловѣка, котрый вôдъ якогось часу є глухонѣмымъ, але такъ, що вôдъ 6 до 9 год. рано чує и говорить, а о 9 год. тратить мову и слухъ ажь до 6 год. рано на другій день. Чоловѣкъ той бувъ хорый на нервы, а ся недуга показала ся у него нагло. Умъ у него здоровый и вôнъ пише, коли не може говорити. Притôмъ ще оденъ дивный объявъ у него. Якъ потиснути єго въ одно мѣсце пониже лѣвого плеча, то дôстає конвульсіи; ажь якъ спинити доплывъ крови до головы, то єму лекше. Професоръ Пані має надѣю вылѣчити свого хорого.

Господарство, промыслъ и торговля

Выстава краєва в. р. 1894. Президія выставы старає ся теперь выконати рѣшеня комітету головного зъ дня 25 вересня. Достойники, именованй почетными президентами выставы, приняли дотычнй запрошеня дуже прихильно. Въ дуже вычливый и сердечный спосôбъ подякували за той выбôръ пп. міністры: Фалькенгайнъ, Бакегемъ и Залескій. Зъ ихъ вôдповѣдей выходитъ, що наша выстава може бути певна сильнои пôдпомоги вôдъ центрального правительства, котре певно призначить немалу запомогу державну на выставу. Мы не сумнѣваємо ся, що и Коло польске и краєве правительство постарає ся, щобы запомога та вôдповѣдала гôдно розмѣрови выставы, обшарови и становиску нашого краю.

День авдієнціѣ, на котрôй президія выставы має просити Є. В. Цѣсаря о принятє протекторату надъ выставою, ще не назначеный. Однакъ вже нинѣ можна числити на то, що найдостойнѣйшій протекторъ послѣднихъ виставъ въ Грацу и Празѣ и теперъ прийме протекторатъ, тымъ певнѣйше, що въ розмовѣ зъ делеґатами польскими высказавъ жаль зъ причины вôдкликаня приѣзду Єго до Галичины и що при нагодѣ выставы вôдвѣдає нашь край.

Теперь розходить ся о уконституованє комітету выконуючого. Въ тôй цѣли запрошено Выдѣлъ краєвый, ц. к. Намѣстництво зъ кр. Радою шкôльною, Репрезентацію м. Львова и Кракова, оба товариства рôльничй въ краю и всѣ три палаты торговельнй и промысловй, щобы дали своихъ вôдпоручникôвъ до выконуючого комітету. Рôвночасно мають уконституовати ся секціѣ головного комітету и зложити докладну програму выставы. Праця велика, и тому зô всѣмъ треба спѣшити ся. Президія вже нинѣ розслѣджує площу выставы, якъ повести комунікацію, зъ вôдки добути воды, де ставити будынки и т. п.

Комісія орґанізаційна зôбрала вже значну суму на выставу, але она ще за мала на таку велику цѣль. Ческа народна выстава коштувала около 1,800.000 зр., а на нашу выставу треба що найменше 600.000 зр. На се буде дохôдъ зъ выставы вôдъ выставцѣвъ, звиджуючихъ выставу, зъ льотеріи и т. п., але велику часть розходôвъ мусять покрыти запомоги державы, краю, репрезентацій повѣтовыхъ, мѣскихъ, институцій фінансовыхъ и т. п.

Комітетъ выставы повиненъ старати ся не лише о великй грошѣ зъ фондôвъ публичныхъ, але просити и о дрôбнй запомоги меншй институціи, такъ якъ въ ческôй выставѣ бравъ участь цѣлый нарôдъ. Бажати бы собѣ можна, шобы кождый обиватель краю звидѣвъ тую выставу, и тому треба принимати такожь и малй датки на выставу. Вôддѣлы товариствъ господарскихъ, кружки рôльничй, касы ощадности, завдатковй и т. п. повиннй при ухвалюваню свого буджету тямити такожь и на выставу. Запомоги не конче платити вôдразу, а можна дати ихъ въ трехъ ратахъ и вставити до двохъ або и трехъ буджетôвъ, бо выстава буде замкнена не скорше, якъ при кôнци 1894 р., або й зъ початкомъ 1895 р.

Мѣсто Перемышль субскрибовало на выставу 500 зр., Коросно 25 зр., стрыйска Рада пов. 100 зр., а кôлька мѣстъ зъ захôдной Галичины такожь вôдповѣднй сумы.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 15 жовтня. Вôдъ позавчера 6 год. вечеромъ до вчера 6 год. вечеромъ занедужало на холеру 31 людей а померло 8.

Парижь 15 жовтня. Полковникъ Доддъ побивъ Дагомейцѣвъ дня 12 с. м. пôдъ Уебомоді. По сторонѣ французскôй погибло 4 людей а 20 єсть раненыхъ.

Берлинъ 15 жовтня. Цѣсарь Вільгельмъ приѣхавъ до Почдаму. — Post доносить, що весѣлє румуньского наслѣдника престола зъ кн. Маріею Единбурґскою вôдбуде ся 10 сѣчня 1893 въ Сіґмарінґенъ.

Монахôвъ, 15 жовтня. Кн. Леопольдъ баварскій и Найд. Архікняг. Ґізеля приняли ся бути кумами при хрестѣ доньки цѣсаря Вільгельма.

Петербурґъ, 15 жовтня. Царь зъ родиною выѣхавъ вчера до Ґатчины.

сягає по него рукою, та ще завчасу пригадує собѣ, що щасливй очи, котрй побачили таку конюшину, але нещасливй рукѣ, що єѣ зôрвали. Отже скоро вôдвертає ся вôдъ неѣ.

Ажь зъ близька видко, що у столяря гарный домикъ. Вôкна бѣлй, стѣны рожевои краски, а дахъ темно-червоный, бо такъ за теперѣшнои моды всѣ въ горахъ малюють дахи. Коло вôконъ комнаты пнуть ся рожѣ, на нихъ Богъ знає кôлько цвѣтôвъ навпôвъ зацвилыхъ, хочь въ околици нема вже рожѣ анѣ на лѣкъ. Павло каже, що єму єго городъ стане и за королѣвство, а видко то по нѣмъ, якъ Павло єго любить и кôлько коло него працює. Всѣ дерева гарно довкола обстриженй, уставленй мовь тй стоги рядомъ, або якъ вояки. Де на деревѣ богато овочѣвъ, тамъ заразъ пôдперъ єго. А ось тамъ и альтанка, обросла бѣлымъ и червонымъ горошкомъ — тй краски вôнъ дуже любить — такъ, що зъ поза цвѣту й не видко єѣ. Тожь то молода сестра Цивковои буде широко розпирати ся, коли въ недѣлю пополудни засяде собѣ ту зъ молитвословомъ. Та чи то вже певна рѣчь, що она ту дôстане ся? Ой, за що тôлько молода Цивкова увозьме ся, все мусить стати ся. Таже й єѣ довго не хотѣвъ мужь брати, а таки вкôнци принадила єго. То она думає ту й сестру запхати и запхає єѣ... кобы лишь тая въ ню не вдала ся и Павло бувъ зъ нею щасливый....

(Дальше буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ З. Лосиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Веберъ.